

Het zal wel niks worden

CAROLUS DEN BLANKEN

Hoofdstuk 1 – Een brutale man

Mijn boeken op mijn website lokken soms reacties uit. Iemand deelt mee door een bepaald boek gegrepen te zijn, een ander verwoordt zijn complete levensverhaal. Anderen wijzen op een verkeerd gebruikte uitdrukking. Eén man stuurde mij ooit een overzicht met volgens hem onjuist geplaatste komma's.

De lezer die mij vandaag mailt heeft mijn roman *Marokkaans Fruit* gelezen en schrijft dat het boek hem heeft verrast. Hij had op grond van de titel iets anders verwacht en was daarna op mijn website verder gaan kijken. Zijn vraag was waarom mijn boeken niet gewoon bij een uitgever lagen. Ik schrijf terug dat ik daar nooit zo mee bezig was geweest, dat mijn eerste boek over lucide dromen als paperback verschenen is, maar dat ik later geen noodzaak zag om mij te laten ringeloren door redacteurs en uitgevers. Zijn antwoord komt nog dezelfde avond: 'Waarom stuurt u *Marokkaans Fruit* niet naar een literaire uitgever?' Ik staar ernaar en denk: 'Wat heb ik je uitgelegd?' Ik wil antwoorden: 'Geen behoefte aan.'

Was dat eigenlijk waar? Ik verwijder het. Thee. Bijna alles wat niet onmiddellijk opgelost hoeft te worden, verbetert bij mij door thee. Niet doordat ik daarna het antwoord weet, maar doordat ik rustig kan constateren dat ik het niet weet.

Waarom heb ik Marokkaans Fruit en mijn andere geschriften niet naar een uitgever gestuurd?

Ik loop naar het raam. ‘Waarom niet?’ ‘Omdat ik dat niet wil.’ Dat is altijd mijn verklaring geweest. Zelf bepalen wat ik schrijf. Geen redacteur die mij vertelt dat een hoofdstuk te lang is of dat een scène beter geschrapt kan worden. Geen uitgever die kijkt of iets in zijn fonds past. Geen literaire wereld waarin je blijkbaar ook moet zorgen dat mensen weet hebben van je bestaan. Ik schrijf. Dat is voldoende. Toch?

Daar werd altijd iedereen stil van. Ik vond dat prettig. Stilte is vaak een teken dat iemand geen goed antwoord heeft.

De mail is nog geopend. De vraag van de lezer is irritant. Niet omdat hij onbeleefd is, maar juist zo eenvoudig. Een manuscript opsturen is niet moeilijk. Bestand toevoegen. Begeleidende mail. Verzenden. Dat kan ik prima. Maar jezelf aanbieden is iets anders: ‘Hier ben ik. Dit heb ik gemaakt. Wat vindt u ervan?’ Vreemd eigenlijk. Ik kon jarenlang schrijven over dingen waar andere mensen liever over zwegen. Seksualiteit. Religie. Cultuur. Mijn eigen gedrag. Dat van anderen. Ik kon mensen kwaad maken, soms zelfs pisnijdig en daar betrekkelijk rustig onder blijven. Maar een manuscript naar een uitgever sturen en zeggen: ‘Kijk eens of dit iets is?’ Dat voelt anders.

Ik antwoordde de lezer uiteindelijk: ‘Goede vraag. Ik weet het eigenlijk niet.’ Hij schrijft terug: ‘Dan zou ik daar eens over nadenken.’ Brutale man! Ik blijf nog een tijdje naar het scherm staren. Waarom eigenlijk niet? Stel dat ik het deed. Gewoon opsturen. Wat was het ergste dat kon gebeuren? De lezer laat mij niet ontsnappen. De hele nacht spookt zijn vraag door mijn hoofd. De volgende dag besluit ik nu eens niet uitgebreid alle voors en tegens af te wegen, en ik stuur het volgende naar Atlas Contact, een literaire uitgever, al heb ik nooit geweten wat ik onder ‘literair’ moet verstaan.

Geachte redactie,

Sinds de jaren tachtig publiceer ik essays, romans en non- fictie op mijn website...

.....

.....

Met vriendelijke groet,

Drie dagen later:

Kunt u ons het manuscript van *Marokkaans Fruit* en een synopsis ervan toesturen?

Met vriendelijke groet,

Wat! Een synopsis?

Geachte redactie.

Zoals gevraagd stuur ik u hierbij het manuscript van mijn roman *Marokkaans Fruit* en een synopsis.

Met vriendelijke groet,

Synopsis *Marokkaans Fruit*

Genre: psychologische roman

Marokkaans Fruit gaat over identiteit, verlangen, vertrouwen en de zoektocht naar aanvaarding...

.....

Wanneer Michiel M'hmed ontmoet...

.....

.....

Ik kijk nog een keer naar de teksten, denk: ‘Wat een geouwehoer’. Een boek omschrijven dat jaren terug ontstaan is uit een hobby? Nou ja, het zal toch wel niks worden. Ik zie mijzelf de afwijzing al lezen.

*Geachte heer Den Blanken. Dank voor uw toezending.
Helaas past uw roman niet in ons fonds.*

Dan zou ik mijn schouders ophalen en die brutale man antwoorden: ‘Ik heb het geprobeerd, het werd niks.’ Dat leek mij ook eigenlijk het waarschijnlijkst.

Maar stel nu eens...